

Еврика

СПЕЦВИПУСК - ТРАВЕНЬ 2021

ДО ДНЯ ПАМ'ЯТІ ТА ПРИМИРЕННЯ І ДНЯ ПЕРЕМОГИ У ІІ СВІТОВІЙ ВІЙНІ

Видання Харківської загальноосвітньої школи №7 для вчителів, учнів та їх батьків

8-9 травня Україна традиційно вшановує День пам'яті та примирення і День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. У ці дні важливо нагадати про непересічну роль українців у перемозі Об'єднаних Націй у Другій світовій війні, висловити повагу всім борцям проти нацизму, увічнити пам'ять про загиблих воїнів, жертв війни, воєнних злочинів, депортацій та злочинів проти людяності, скоєних у ці роки.

Утверджуючи традицію відзначення 8 та 9 травня в європейському дусі «не святкуємо, а вшановуємо», Український інститут національної пам'яті пропонує згадувати Другу Світову з акцентом на ролі людей, які боролися проти нацизму.

День пам'яті та примирення

Щорічно 8 травня в Україні відзначається День пам'яті та примирення. Це день пам'яті жертв Другої світової війни, та примирення між країнами-учасниками Другої світової війни

Українці воювали на боці антигітлерівської коаліції (Об'єднаних Націй) і зробили значний внесок у перемогу над нацизмом та союзниками гітлерівської Німеччини. Ціною цього стали надзвичайні втрати упродовж 1939-1945 років – українців та інших народів, які проживали на нашій землі. Тоді загинуло понад вісім мільйонів осіб.

8 травня 1945 Антигітлерівська коаліція офіційно прийняла «Акт про беззастережну капітуляцію» Збройних сил Нацистської Німеччини, підписаний начальником Оперативного штабу ОКВ генерал-полковником Альфредом Йодлем за дорученням Президента Німеччини Карла Деніца. Акт був підписаний іще 7 травня в Реймсі (Франція), однак ратифікований наступного дня в Берліні. З цієї нагоди 8 травня 1945 року в багатьох містах Європи та США було проведено велелюдні святкування.

Офіційне свято перемоги над нацизмом відзначається у Європі 8 травня. З 2005 року 8 травня проголошено Генасамблеєю ООН Днем пам'яті та примирення, присвяченим жертвам Другої світової війни.

День Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні

«День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні» встановлено як державне свято відповідно до ухваленого 9 квітня 2015 року Верховною Радою України закону «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939 – 1945 років»

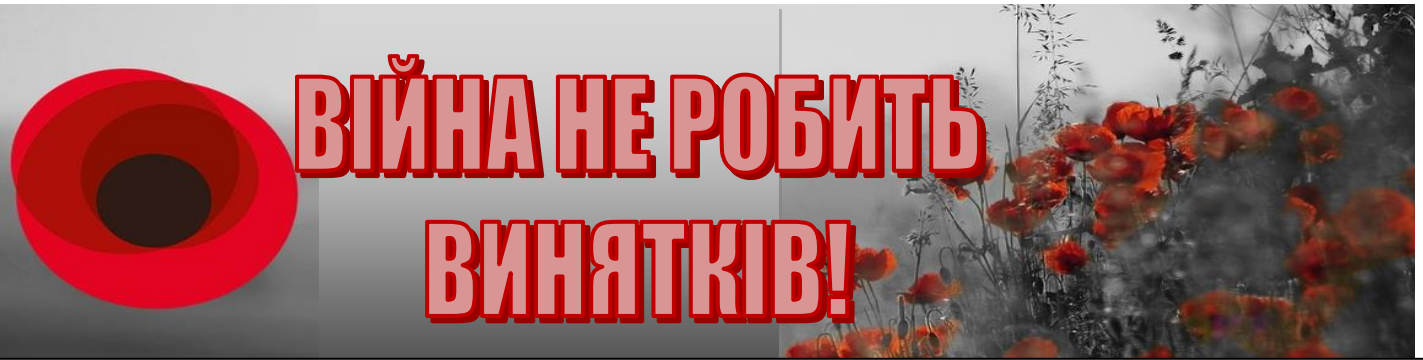
Відзначення Дня перемоги над нацизмом включає в себе переосмислення подій Другої світової війни, рівне вшануванні пам'яті кожного, хто боровся з нацизмом, перенесенні акценту з історії військових дій на історії конкретних людей.

Майже сім мільйонів солдат в семи арміях – такий фронт виставила Україна в боротьбі проти нацизму.

Україна з усіх країн світу зазнала найбільших втрат за роки цієї війни. За різними оцінками, в Україні загинули від 8 млн до 10 млн людей, з них цивільного населення близько 5 млн. Вихідці з України зробили значний внесок у перемогу над нацизмом. На боці Об'єднаних Націй вони воювали у складі армій Великої Британії та Канади, Польщі, СРСР, США, і Франції.

Друга світова війна стала найбільш кривавою і жорстокою в історії людства. Україна вшановує пам'ять кожного, хто боровся з нацизмом, а також інших жертв війни.

За матеріалами інтернет-видань

Війна не має жалю. Друга світова війна не обминула ані жінок, ані дітей.

Жінка, мати, любляча дружина, турботлива сестра чи кохана – вона нарівні з чоловіком рішуче і відважно стала на захист Батьківщини в грізні роки воєнного лихоліття.

Дітей війни називали «дітьми з дорослими очима». Смерть на них чатувала на кожному кроці: під час бомбардувань і обстрілів, перебуванні у концентраційних таборах і гетто, голоду й холоду.

Жіночі долі

За офіційними цифрами, загальна чисельність жінок, які брали участь у бойових діях становила 800000, а понад 150 тис. жінок були нагороджені бойовими орденами і медалями.

Євдокія Завалій (1924-2010)

Дівчина із міста Новий Буг на Миколаївщині розпочала бойовий шлях 1941 року санітаркою, а демобілізувалася у званні гвардії полковника. Перша і єдина жінка-командир взводу морської піхоти в радянській армії під час Другої світової війни.

Катерина Зеленко (1916-1941)

Льотчиця. Уродженка села Корошино на Житомирщині, воювала на Південно-Західному фронті. 12 вересня 1941 року біля села Анстасівка на Сумщині літак Катерини Зеленко був підбитий, а вона – поранена. Наказавши стрілкові стрибати, вона здійснила повітряний таран «Мессершмітта-109».

Це був перший і єдиний за всю Другу світову війну таран, яка здійснила жінка-льотчиця.

Марія Щербаченко (1922 р.н.)

Санітарка, старшина медичної служби. Уродженка хутора Нежданівка – тепер село Охрімівка Вовчанського району на Харківщині. Восени 1943 року під час форсування Дніпра винесла з поля бою 112 поранених. 1973 року відзначена медаллю Міжнародного комітету Червоного Хреста імені Флоренс Найтінгейл за милосердя, відвагу та мужність.

Олена Теліга (1906-1942)

Українська поетеса. 1941 року прибула до окупованого нацистами Києва, щоб відновити тут українське культурне життя. Заарештована та розстріляна в Бабиному Яру в лютому 1942 року.

Жінки, які були на фронті, спростували поширену думку, що у війни не жіноче обличчя.

За матеріалами сайту uinp.gov.ua

Діти війни

Друга світова війна стала найстрашнішою подією у житті кожної людини першої половини ХХ століття, а особливо для дітей. Адже під час війни саме діти залишилися найбільш уразливими і найменш захищеними.

Дітей не рахували ані серед статистики втрат цивільного населення, ані в статистиці загиблих військових під час бойових дій.

Життя дітей, що перебували в окупації, проходило у супроводі пострілів і звуків сирени, у зруйнованих будинках, підвальних приміщеннях і бомбосховищах.

Життя поруч із окупантами, боротьба з недоїданням, холодом, брутальним відношенням, без захисту і порятунку стало звичним для дітей, що жили в окупації.

Зі спогадів завідуючої лабораторією фізики НВЧ радіофізичного факультету ХНУ Валерія Мстиславовича БОНДАРЕНКО, який народився у 1938 році, коли все тільки-но починалося...

«Коли почалася війна, мій батько пішов на фронт служити в управлінні вибухово-будівельними роботами. А мене з матір'ю евакуювали до Казахстану. Після визволення Харкова ми повернулися на батьківщину 24 серпня 1943-го року. А відправили нас з Казахстану в березні. Їхали ми додому до Харкова п'ять місяців!!! Іду вулицями рідного міста і бачу, як сапери ставлять таблички «Мін не виявлено». З війни тяжко поранений батько привіз високоякісний німецький радіоприймач, і я слухав радіо з усієї Європи, а найбільше любив слухати джазову музику, вона заспокоювала в ті нелегкі часи».

За матеріалами інтернет-видань

МІЙ ДІДУСЬ - ГЕРОЙ!

*І виростають покоління,
Котрі не чули тишини,
О, найстрашніше з літочислень
Війна – війною – до війни!*

Ліна Костенко.

Минули десятиліття від того часу, як відриміли бої Другої Світової війни на нашій землі. «Війна» – це чорне слово, яке викликає надто багато страху і тривоги за завтрашній день, особливо в такий моторошний період в Україні.

Спогади про Другу світову війну і донині не дають спокійно спати багатьом людям. Це не лише зламані долі, розбите щастя, втрачене дитинство, а й спалені цілі міста і села.

Їхні очі бачили сотні бить, а руки робили тисячі пострілів. Вони – це історія Української держави в емоціях. Вони – це ветерани Другої світової війни. Ми цього не бачили, але можемо почути про це зі спогадів тих, хто героїчно боровся за перемогу.

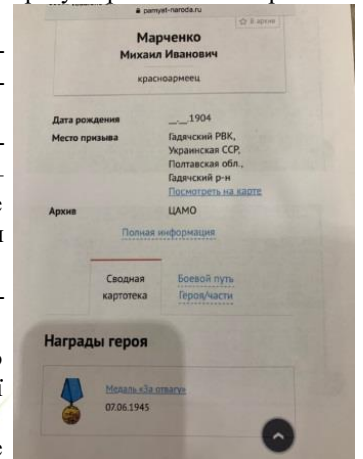
Серед нас ще живуть ті, хто пам'ятає страшні часи Другої Світової Війни. І моя сім'я виявилася безпосереднім учасником тих історичних подій.

Про події 1941 року я знаю не лише із книг, й із розповідей моєї прабабусі Віри. На фото мій прапрадід Михайло, батько моєї прабабусі. Я вважаю що це яскрава особистість моєї сім'ї.

Мій прапрадід – **Марченко Михайло Іванович** був людиною напрочуд скромною. Він не любив розповідати про війну своїм дітям та онукам. Так говорить моя прабабуся. Хоч я мало що можу розповісти про його подвиги, мені зрозуміло, що Михайло Іванович був героєм.

З першого дня Другої Світової війни він служив у лавах армії та був автоматником. Мій прапрадід декілька разів був поранений, але ніколи не сумував, та не до кінця одужавши поспішав знову на передову. Він був веселою людиною. Завжди вірив у перемогу. Мабуть, тому й дійшов до самого Берліна. Марченко Михайло Іванович був нагороджений медалями: «За відвагу».

Я дуже шкодую, що не бачила свого прапрадіда, бо народилася дуже задовго після його смерті. Якби я могла, я б його сама про все розпитала. Мені зрозуміло, як важко було переживати війну, боротися за визволення рідного краю. Вважаю героями всіх, хто гідно пройшов ту страшну війну. Обіцяю зберегти світлу пам'ять про свого прапрадіда.

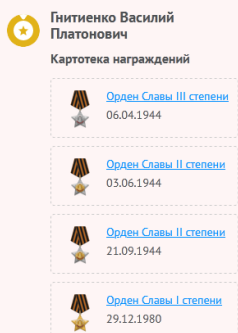
*Учениця 6-А класу
ХЗОШ №7
Павленко Ліна*

Дідусь моєї бабусі пройшов II Світову війну з початку і до кінця. **Гнітійенко Василій Платонович** був людиною відважною. Воював він у піхоті 1-го Українського фронту. Пройшов з військами всю Україну та Європу.

*Учениця 6-А класу
ХЗОШ №7
Тароян Ануш*

Документи о награждении

Був нагороджений великою кількістю нагород. Та найголовніше – він був кавалером трьох орденів Слави.

Перший орден Слави він отримав у 1944 році, 6 квітня, за звільнення міста Вінниці. Прадідусь вбив однією гранатою кількох німців. Другим орденом Слави його нагородили за звільнення міста Тернопіль 3 червня 1944 року. Василій Платонович взяв у полон двох німців. А третій орден знайшов дідусь у 1980 році, 29 грудня.

У 1945 році дід дійшов до Берліну. Перемога, багато радощів. У цій сутолоці нагорода загубилась. Та через 35 довгих років мій героїчний прадідусь отримав третій орден Слави. Я дуже ним пишаюсь.

ЯК МАК СТАВ СИМВОЛОМ ПАМ'ЯТІ

Червоний мак – символ пам'яті жертв Першої світової війни, а згодом – жертв усіх військових та цивільних збройних конфліктів, починаючи із 1914 року.

Світова традиція вшановувати пам'ять жертв війни саме квіткою маку з'явилася після Першої світової. Під враженням боїв у Бельгії в 1915 році канадський військовий лікар Джо Мак-Крей написав вірш «На полях Фландрії», що починався словами:

У полі Фландрії поміж хрестами

Гойдає вітер мак рядами,

Щоб знали місце, де ми є... (переклад Наталії Безсонової)

У 1918 році викладачка Університету Джорджії Мойна Майкл під враженням від вірша Мак-Крея написала власний вірш «Ми збережемо віру», в якому записялася завжди носити червоний мак на знак пам'яті за загиблими. Мойна Майкл опікувалася фінансовою підтримкою недієздатних ветеранів війни і для того, щоб зібрати більше коштів, запропонувала виготовляти штучні маки з шовку і продавати їх. Вона ж уперше з'явилася на людях у чорному пальті, прикрашеному шовковим червоним маком.

Із 2014 року Україна приєдналася до світової традиції. Дизайн маку розроблено за ініціативи Українського інституту національної пам'яті та Національної телекомпанії України. Автором символу є харківський дизайнер Сергій Мішакін, який розробив символічне зображення маку у вигляді чотирьох кіл, що накладаються одне на одне. Графічне зображення є своєрідною аллюзією: з одного боку воно уособлює квітку маку, з іншого – кривавий слід від кулі.

За матеріалами інтернет-видань

ЯК ВЛАСНОРУЧ СТВОРИТИ МАК ПАМ'ЯТІ?

Стилізований Мак пам'яті до Дня Перемоги легко та швидко виготовити власноруч з доступних матеріалів. Можна використати папір, картон або тканину, наприклад, фетр.

Нам знадобиться матеріал чорного та трьох відтінків червоного кольору, ножиці, клей (або клейовий пістолет) та булавка.

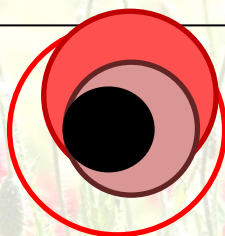
1.

З підготовленого паперу або фетру треба вирізати 4 кружечки: **червоний** діаметром 6 см; **темніший червоний** діаметром 5 см; **самий темний червоний** діаметром 4 см; **чорний** діаметром 2,5 см.

2.

Склейте всі шари за схемою починаючи від найбільшого червоного до чорного.

3.

На зворотному боці за допомогою шматочку паперу або фетру приклейте булавку.

4.

Також ви можете прикріпити мак до патріотичної стрічки.

Використані матеріали сайтів

<http://urokpraci.com> та <http://msmb.org.ua>

Газета «Еврика»
виходить один раз
на місяць

Головний редактор
Босчко-Немовча
Анастасія

Ваші статті, вірші, прозу, малюнки та фотографії з нетерпінням чекають в нашій редакції, кабінет №16.

Автор ідеї та керівник – Литвиненко М.С.

Коректори – Ярита О.М., Нурєєва О.В.